

7 a půl NOČNÍ

NÁVŠTĚVA

Ležím v posteli, vím, že bych měla dávno už spát, ale nikdo takhle pozdě do mého pokoje už nechodí. A tak jen ležím a koukám ven na hvězdy. Sníh je možná hluchej a úplně blbej pes, ale pořád je můj. A já za něj cítím zodpovědnost, že je teď venku úplně sám, venku, po tmě, když se tmy tak bojí.

A pak uslyším štěkání, takovej rámus **umí** dělat jen Sníh! A **tak** vyskočím a v noční košili letím ven, dole se srazím s tátou, a tak musím zpátky a **obléknout** si na sebe aspoň něco. Když se vrátím **zachumlaná** do zimní bundy, táta se už baví se čtyřma úplně neznámýma klukama.

„Děkujeme, že jste nám **přivedli našeho psa**,“ říká táta a přivazuje Sněha k boudě. A pak se otočí na mě, a řekne, at' mažu do **rychle** tepla, nebo bude ještě hůř, než je... Takže **stojím** a čekám hned za dveřmi, slyším, že se táta s těma klukama o něčem ještě baví, ale nerozumím jim. A **tak** jen nahlížím **klíčovou** dírkou ven, ale nevidím skoro nic.

A pak se probudí taky máma. „To byla **poslední kapka**, ten pes musí pryč, než někomu něco udělá.“ Sice říká *někomu*, ale já vím, že jí jde o dvojčata.

A pak se táta konečně vrátí, ale neřekne nic, jenom mě zažene do postele, že prý to vyřešíme ráno. Když se ptám, co to bylo za kluky, řekne jen, že se prej ztratili a hledali jen cestu zpátky domů a že mám snad teď svých starostí dost.

